

Moldavië februari 2022

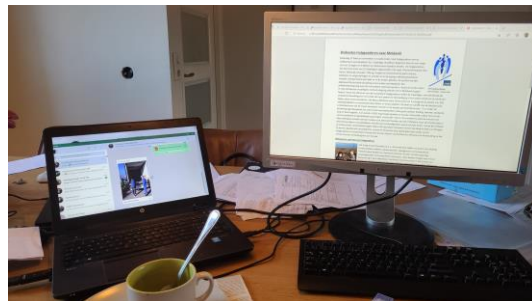
Opnieuw mogen we naar Moldavië gaan. Maar voor het zover is komt er heel wat kijken.

Goederen verzamelen, sorteren, registreren wat we hebben, lijsten klaarmaken, tol vrij vragen..... Een scala aan werkzaamheden dat zich ook goed in foto's uit laat drukken.

Want we hebben in de schuur tijdens het uitzoeken natuurlijk ook onze leuke en minder leuke momenten. Wel leuk; lekker even koffie of thee drinken met elkaar, een grap uithalen met een shirt, een foto maken van iemand die languit op de bakken ligt omdat er achterin een paar zakken niet goed liggen.....

Minder leuk; een stapel matrassen die gaat schuiven....

Er wordt hard gewerkt door vrijwilligers om alles zo goed en efficiënt mogelijk te laten verlopen. Er worden nieuwe bakken gemaakt, die laden we vol in de schuur en worden met de heftruck naar de vrachtwagen gereden. Het is niet mogelijk om met de vrachtwagen nog dichterbij te komen.

Er wordt via allerlei media de nodige ruchtbaarheid aan het transport gegeven, want ook financieel moet het wel kunnen.

Soms komen er dingen op je pad..... Er zijn heel enthousiaste mensen, met prachtige projecten in Moldavië. Daarover staat een stuk in onze wekelijkse streekkrant. Jaap stuurt een mail met de vraag of hij mag bellen om ervaringen uit te wisselen. Daar wordt positief op gereageerd, en van het een komt het ander. Fleur heeft een paar dozen met winterjassen voor een gehandicapten project, maar weet ze niet getransporteerd te krijgen. De plaats waar ze naar toe moeten in Moldavië ligt een dik halfuur rijden van onze losplaats. Er wordt geregeld dat wij ze meenemen (bij hoge uitzondering), ze zullen worden opgehaald bij onze losplaats.

Soms komen er dingen op je pad..... Waardoor je een week eerder vertrekt dan eerst de bedoeling was. Achteraf zie je dan dat het weekend waarin we eerst hadden willen laden, een weekend is met een storm zoals we maar zelden meemaken. En de donderdag dat we thuis komen is ook de donderdag dat er oorlog uitbreekt tussen Rusland en Oekraïne.

Soms komen er dingen op je pad..... 3 weken voor ons vertrek krijgen we een aanbod van 25 hoog/laag bedden en meer dan 150 matrassen. Jaap ziet het niet zitten, de opslagruimte is meer dan vol, het kost weer een extra vrachtwagen en hij moet weer aan het bellen voor een chauffeur...

Dat was op dinsdag. Op woensdagavond komt Leo den Hertog koffiedrinken. Op de een of andere manier weet hij van de matrassen. En hij wil dolgraag naar Moldavië... Een vriend van hem stelt een oplegger beschikbaar voor een maand, dus in allerijl wordt geregeld dat de bedden en de matrassen

geladen worden. Een plek om te lossen krijgen we later door; Vulcanesti, in het zuiden van Moldavië. Het ligt ongeveer 10 kilometer van de grens met Oekraïne.

Dan komt het moment om drie vrachtwagens te gaan laden, op vrijdagmiddag beginnen we met de eerste, op zaterdagmiddag zijn we klaar. Het is een hele organisatie, wat een paar jaar geleden nog één vrachtwagen per keer was, zijn het er nu drie en één staat dus al een week klaar bij Leo.

Op maandag 14 februari is het dan toch zover. 's Morgens om 4.00 uur vertrekken Arie en Arie vanuit Vuren, Bart, Ruud, Jaap en ik vanuit Zuilichem en Leo iets later vanuit Zelhem. De afspraak is om elkaar bij Hilden in Duitsland te ontmoeten. Dat gaat geweldig! Binnen 5 minuten nadat Leo daar als eerste arriveert, zijn we er allemaal. We rijden twee aan twee, maar omdat we allemaal hetzelfde schema aanhouden van wisselen, rijtijden enz. blijven we toch bij elkaar in de buurt. Om 14.20 uur zijn we bij Baierswald waar we go boxen kopen voor de tol in Oostenrijk, we drinken met elkaar koffie en genieten van een heerlijke plak cake, gebakken door Riet, de vrouw van Arie de Ridder.

En ja, we halen ons doel van deze dag, netjes binnen de rijtijden en diensturen staan we in Pöchlarn. Je mag als chauffeur 15 diensturen maken, waarvan 9 rij-uren per dag. Het is dus niet zo dat je constant door kunt rijden. Ook niet als je met 2 chauffeurs op een auto zit!

Dinsdag 15 februari rijden we iets over vieren alweer, 6.40 uur zijn we bij de grens van Hongarije. Dwars door dit land naar Roemenië, die grens bereiken we om 15.58 uur. En soms komen er dingen voor..... De papieren van Leo worden aangenomen, de douaneman loopt zijn hokje in, legt de papieren neer, komt naar buiten en draait de deur op slot. Zijn werktijd zit er op!

En voor dat zijn opvolger er is ben je zo een half uur verder.

We hadden van Kleyn trucks petjes meegekregen, Arie geeft die aan een paar kinderen die lopen te schooien aan de grens. Vervolgens gaan zij er mee naar Bart en willen ze verkopen voor € 1,00 per stuk.

Tegen 19.00 uur zijn we Teoil waar we eten en overnachten.

Woensdag 16 februari vertrekken we om 4.30 voor de laatste etappe naar de grens.

We willen bij een restaurant ontbijten, maar helaas is het gesloten. We mogen wel parkeren en er wordt toch voor koffie gezorgd. De ober kent twee woorden Nederlands, dat levert een lachsalvo op. Hij wijst naar mij en zegt heel trots op zijn kennis; "Mooi meisje!"

Door Iasi is het toch weer even puzzelen, de afslag naar Sculeni staat niet aangegeven. Maar om 16.13 (Moldavische tijd) staan we dan toch aan de grens. Het is er niet druk, maar er gebeurt weinig tot niets, dus het duurt een tijdje voor we er over zijn.

Er is 's avonds nog een barbecue voor de mannen bij de villa van Romeo. Ik ben afgedraaid en ga niet meer mee, maar wordt gastvrij onthaald door Ingă.

Het is 's morgens 3.30 uur voor Jaap naast me in bed stapt.....

Donderdag 17 februari is het wachten op de papieren. De vrachtwagens die het verst weg moeten gaan eerst, dat betekent voor Jaap en mij het langst wachten. Als we op het douaneterrein bij de vrachtwagen komen blijkt de oplegger een lekke band te hebben, en wij hebben juist die zonder reservewiel. De anderen zijn al weg, maar gelukkig zit er een T.I.R. bandenboer vlakbij de douane terminal. Hij heeft een halfuur werk en glundert als Jaap contant afrekent. Omgerekend kost het wel € 20,00. Voor daar een behoorlijk bedrag. We rijden naar Lozova, maar we moeten het dorpje ervoor lossen. In een snel tempo wordt heel de vrachtwagen leeggehaald. Wij doen er uren over om hem in te laden, met veel passen en meten, uitladen gaat een stuk sneller. Binnen anderhalf uur is alles er uit. We gaan daarna naar Stefanie en Spiridon Cozaru in Lozova, krijgen heerlijke plăcintă en gaan lekker slapen. De anderen zijn inmiddels bij Tamara in Paicu aangekomen.

Vrijdag 18 februari vertrekken we om 8.00 uur naar Moscovei waar we om 11.45 uur aankomen. Er was ons een kortere weg gewezen, het scheelt wel veel kilometers maar bij andere weersomstandigheden is het toch niet raadzaam daar heen te gaan met de vrachtwagen, er zit een stuk tussen met losse split. Terwijl wij onderweg zijn wordt er in Vulcanești hard gewerkt om alle bedden en matrassen te lossen uit de vrachtwagen van Leo. De schoolmeubels worden in depot gelost en een schoolbord bij de Russische school. Als alles gelost is gaan we eten bij Vasil Lupu, ons contactpersoon. Daarna gaan we nog een aantal pakketten wegbrengen, onvoorstelbaar wat je dan ziet..... Daarna maar weer eten en nog een poos gepraat met elkaar. Plannen heeft hij wel, maar of ze uitvoerbaar zijn.....

Gisteren ging storm Dudley in Nederland tekeer, waardoor een aantal mensen die met het vliegtuig zouden komen verhinderd werden. Deze dag raast storm Eunice over Nederland, en als je dan bedenkt dat we deze dag en de daaropvolgende als oorspronkelijke datum hadden om te laden.... Dat had echt niet gegaan. In Moldavië is het prachtig weer.

Zaterdag 19 februari gaan we naar de markt in Cahul, er wordt besloten om een aantal kilo's Moldavische snoep te kopen. De vrouw achter het kraampje vraagt of ze het goed verstaat; 2 kilo van die? En 2 kilo van die en ook nog 2 kilo van die? Ze weet niet hoe vlug ze alles klaar moet maken. Wat

mooi als je gewoon een persoon op die manier al een fijne dag kunt bezorgen. Thuis wordt de snoep in kleine mooie zakjes verpakt en binnen drie weken is alles op. 's Middags gaan we weer gescheiden op pad om pakketten te bezorgen.

Zo komen we ook bij een echtpaar, de vrouw ziet me, vliegt me om de nek; Sister, sister!

Vervolgens stort ze een lawine aan Roemeens over me uit waar geen touw aan vast te knopen is. Dan pakt ze me bij de arm, trekt me mee naar de tuin achter het huis. Daar heeft ze een geitje staan, ze gebaart met haar handen om de buik van het dier en zegt stralend; mama! Dat is dus wel duidelijk; de geit krijgt binnenkort een kleintje. Daar zien we wat hulp kan doen, van een geitje naar twee en zo hopelijk verder. Deze mensen zijn heel vindingrijk, van geitenwol maken ze sloffen en ook maken ze bezems. We krijgen allemaal zo'n bezem; "gratis" vertaalt Vasil. Maar dat willen we natuurlijk niet. Dus Jaap pakt zijn portemonnee en ik geef de vrouw geld en zeg; "gratis". Daar wordt hartelijk om gelachen maar gelukkig neemt ze het wel aan.

Maar deze avond eten we met zijn allen bij Tamara. Romeo komt ons bij Vasil halen en onderweg halen we een grote stapel pizza's op. Wat is het gezellig om zo met elkaar en een aantal vrijwilligers uit Moldavië samen te eten. Praten lukt niet zo best met de oudere generatie maar een glimlach en een knuffel zeggen veel!

Zondag 20 februari gaan we met Vasil naar de kerk en zoals de gewoonte daar is; de gasten moeten voorin zitten en ook nog wat zeggen.

's Middags gaan we verder met het uitdelen van pakketten voedsel en brandstof.

's Avonds zitten we gezellig bij Vasil en Snejana, Ruslan en Veronica komen ook. Van hen hebben we gisteren honing gekocht. Ze verpakken het zelf heel mooi met een sticker erop waar psalm 119:103 "Hoe zoet zijn Uw redenen mijn gehemelte geweest, meer dan honing mijn mond!"

Op deze wijze evangeliseren ze.

Maandag 21 februari om 8.00 uur vertrekken we richting Nederland, we ontmoeten elkaar bij Cahul en gaan dan met vier vrachtwagens tegelijk naar de grens bij Galati, vlak voor de grens tanken we alle vrachtwagens nog, de diesel is in Moldavië veel goedkoper dan in Nederland. Aan de Moldavische kant worden we allemaal tegelijk geholpen, dat is een unicum. Als we verder mogen zegt de douaneman; "God bless you!" Aan de Roemeense kant gaat het ook vlot zodat we binnen drie uur de grens gepasseerd zijn.

Het is wel heel moeilijk om voor 4 trucks voor 2 dagen tol op 1 rekening te zetten, dat lukt de dame achter het loket niet zodat het toch weer 4 verschillende bonnetjes worden. De tol in Roemenië

betalen we wel, de andere landen vragen we altijd ontheffing aan. Het kost € 11,00 per dag, ontheffing aanvragen kost € 50,00 en administratie van onze kant. In vergelijking tot Oostenrijk een schijntje, daar betaal je € 350,00 voor een retourtje!

We rijden deze dag tot Vladeni. In september zijn Jaap en ik daar ook geweest, de serveerster herkende ons, wist nog precies aan welke tafel we toen gezeten hadden! Vermoedelijk komt dat omdat we daar al een paar keer een aantal potten Roemeense honing gekocht hebben. Ook nu nemen we er een aantal mee. Ze weten wel dat er een stel Hollanders binnen komen, we schuiven zelf de tafels aan elkaar en zijn toch wel een stuk luidruchtiger dan de andere gasten. Vanzelfsprekend zetten we de tafels later ook weer terug.....

Dinsdag 22 februari rijden we om 5.30 uur alweer. We stoppen voor een uitgebreid ontbijt in Apoldo du Jos. Als we 's morgens stevig ontbijten kunnen we er heel de dag tegen tot 's avonds, we hebben voor onderweg altijd wel eten en drinken bij ons, je weet nooit wat er gebeurt.

We wachten even tot het open gaat en genieten dan van een heerlijke omelet of iets anders. Vorige week was ik een "mooi meisje" hier ben ik "princess". Je zou er verwaand van worden....

Daarna rijden we verder, allemaal goede snelweg op een klein stukje na dat nog niet klaar is. De bewegwijzering staat ook nog niet bij een rotonde zodat de voorste vrachtwagen een rondje gaat rijden en de anderen trouw volgen. Zie je het voor je? Vier Nederlandse vrachtwagens aan het rondjes rijden? De andere vrachtwagens die achter ons rijden vinden het niet grappig en beginnen te toeteren en te wijzen waar we heen moeten.

We rijden rustig verder en ik zit op mijn gemak wat aantekeningen te maken, anders weet je later echt niet meer wat er gebeurde op deze reis. Opeens klinkt er een enorme klap!

Er is een fazant tegen de voorruit gevlogen. Gevolg een vieze ruit met een grote scheur er in.

's Avonds om half acht stoppen we bij de grens Hongarije/ Oostenrijk, jammer genoeg misten we een afslag dus halen we nu maar een warm broodje bij de Shell.

Woensdag 23 februari rijden we 's morgens eerst naar Oed bei Amstetten, daar wordt getankt en heerlijk ontbeten. Na een aantal reizen richting Moldavië weet je steeds meer adressen waar voldoende parkeergelegenheid is en het eten goed.

Deze dag gebeurt er weinig, we maken een heleboel kilometers en stoppen in Bad Honnef.

Wat een gedoe daar met de QR code, Ruud had de verkeerde meegenomen vanuit de vrachtwagen dus hij moet terug om de juiste te halen. En dat terwijl hij erg verkouden is en echt niet lekker in zijn vel zit. Achteraf blijkt dat hij Corona heeft maar als je een geldige code hebt mag je zo naar binnen.

Donderdag komen we thuis, vrachtwagens worden gewassen, de opleggers in Vuren teruggebracht bij de Jong en de trucks bij Woudenberg truckverhuur. Daar huren we al jaren zonder problemen. Gert vraagt altijd hoe het gegaan is en wanneer we weer denken te gaan. Schade aan de trucks heeft hij nog nooit moeilijk over gedaan. Een van zijn uitspraken? Dat hoort zo bij die truck! Het belangrijkste vindt hij dat we zelf gezond en wel terug komen en daar kunnen we het alleen maar van harte mee eens zijn.

Reisverslag van maart 2022

We zijn maandag ochtend 28 maart om 0.30 uur gaan rijden. Arie van der Meiden en Arie de Ridder vanuit Herwijnen. Henk den Hartog en Jaap van der Spek vanuit Zuilichem.

Na een voorspoedige reis kwamen we op woensdagochtend aan bij de grens Roemenië/Moldavië rond 7.30 uur. Om 11.00 uur hebben we de beide grenzen gehad en mochten we door naar Balți om daar de documenten verder in orde te maken.

Om 15.00 uur was alles in orde en mochten we verder gaan. De Aries gaan naar Tamara in Paicu waar ze rond 20.00 uur aankwamen. En Henk en Jaap gaan Baraboi, 60 kilometer ten Noorden van Balți. Wat een smalle en slechte weg is dat laatste stukje. We reden achteruit het pad op, konden op een bepaald moment niet verder omdat er een gasbuis over de weg was. We kwamen om 16.30 uur aan. We worden nog dezelfde avond gelost op 8 paletten aardappelen na. Die moesten elders gelost

worden.

Lekker gegeten en gedoucht en toen nog even bij de kerk wezen kijken waar ze de vluchtelingen opvangen. En toen weer naar het huis waar wij zouden overnachten. Ze zijn bang dat wij het koud zouden krijgen dus nog even de kachel aangemaakt voor ons.

Een kleine ruimte met weinig ventilatie zodat wij het echt niet koud gehad hebben die nacht. De andere ochtend zijn we om 4.30 uur gaan rijden omdat Jaap een afspraak had bij Hincești om 8.30 uur. Dat werd dus flink doorrijden om het te halen over de slechte hobbel wegen. Arme Henk die er naast zat, hij zat wel 3 uur lang mee te schokken. De rijder stoel is niet geveerd. Rond 10.30 uur zijn we in Paicu om daar 4 paletten aardappelen te lossen, mooi op tijd, de losploeg komt om 11.00 uur. Er was niemand te zien dus hebben we zelf maar koffie gezet in het huis van Tamara.

Tamara was met de andere vrachtwagen naar Manta om daar te lossen en haar eigen spullen daar eruit te halen. Wij gaan om 12.30 uur ook naar Manta om de laatste 4 paletten aardappelen te lossen. En dan is het hoog tijd om richting Nederland te gaan. We hadden gepland om in zes dagen heen en weer te

gaan. Dat is gelukt, op zaterdag 2 april waren we rond 22.00 uur allemaal thuis.